

have en ærlig Status? Og hvorledes kan man have en ærlig Status, naar man ikke medtager 150 Mill. Kr., som Staten skylder bort? Jeg kan ikke se rettere end, at de maa ind i Status paa en eller anden Maade; hvorledes han vil postere Beløbet, maa den højtærede Minister om, men der er ikke Tvivl om, at Staten skylder dette Beløb, og naar Staten gør det, maa Staten være ved det. Det kan ikke nytte, at vi stikker Hovedet i Busken og lader, som om denne Gæld ikke er over os, for den er over os og skal den Gang betales. Og her kommer jeg til det, jeg før antydede: Kunde der være nogen bedre Anvendelse af Omsætningsafgiften for Motorkøretøjer, som jo skal bruges til overordentlige Afdrag paa Statsgælden, end at denne Afgift indsattes i Landmandsbanken, baade for at skabe en Art Kapital i Banken og for en Gang at afdrage Statens Gæld? Hvis dette Beløb, som er en 8 Mill. Kr., maaske 8—10 Millioner, om Aaret, sattes ind i Landmandsbanken, og hvis dertil lagdes det Overskud, som Landmandsbanken sikkert vil indtjene, begyndte man da at se Udvej for de 150 Mill. Kr. Det, jeg her siger, er kun en venskabelig Henstilling til den højtærede Finansminister. Det forekommer mig, at han i Gaar tog mine venskabelige Henstillinger alt for unaadigt op. Man maa have Lov til, selv overfor en saadan Potentat, som Finansministeren er nu her i Landet — tidligere var han det ikke —, at komme med Henstillinger og tilraade Forholdsregler, som maaske dog kan være til Nytte.

Jeg kommer saa til det sidste Punkt, hvor jeg rigtignok mener, den højtærede Finansministers Betragtninger i Gaar var ganske ufyldstgørende, nemlig Forholdet med Skatkammerbeviserne. Den højtærede Minister gik udenom Spørgsmaalet. Han fordybede sig i Forskellen mellem Skatkammerbeviser og Laan i Nationalbanken, noget, som jeg efter min Mening ikke kom ind paa, udover at jeg tilkendegav, at jeg ikke havde stor Sympati for en Foranstaltning som denne Udstedelse af Skatkammerbeviser. Dette gav den højtærede Minister Anledning til en stor Udvikling af, at den efter hans Opfattelse var aldeles udmærket, med Henvisning til England, hvis Forhold ikke er mig aldeles ubekendt, o. s. v. Det interesserer mig nu mindre, at den højtærede Finansminister har Forkærlighed for denne Form for Laan og mener, at den er bedre end at laane i Nationalbanken, og erklærede, at der havde i sin Tid været optaget uhyre store Laan i Nationalbanken.

Det er nu min Opfattelse, at den Gang den højtærede Finansminister overtog sit Embede, var der ikke optaget noget stort Laan i Nationalbanken, ikke noget, der betød noget for Staten. Men naar Staten tidligere havde laant endog store Beløb i Nationalbanken, ja, hvad gjorde man saa? Man stiftede et virkeligt Statslaan og afbetalte sin Gæld til Nationalbanken. Nu er Forholdet omvendt. Den højtærede Minister stifter en Gæld paa Skatkammerbeviser; jeg ved ikke, hvorledes han bagefter bærer sig ad, naar han skal til at betale dem, hvis han ikke har Pengene. Den højtærede Minister sagde i en Afbrydelse og gentog senere, at Renten af disse Skatkammerbeviser gik ind under Kassebeholdningen, og akkurat det samme var Tilfældet, naar man laante i Nationalbanken. Nej, det var aldeles ikke Tilfældet, for Renten til Nationalbanken og overhovedet Forholdet til Nationalbanken afgjordes ved en Modregning. Nationalbanken er Statens Bank; man overtrækker sin Konto, man indsætter i Nationalbanken, efter en Bemyndigelse, som begge Finansudvalgene har givet, og det er naturligt, at Renten saa gaar ind under Beregningen af Statens Gæld til eller Statens Tilgodehavende i Banken. Men her — og det er det, jeg synes er den fundamentale Modsætning mellem den højtærede Minister og mig — er der Tale om ligefremme Statslaan, og Renten af Statslaan opføres som Rente af Statslaan og har været opført saaledes, saa længe vi overhovedet har haft en Finanslov. Det kan ikke nytte noget at putte Renten ind under Kassebeholdningen og sige, at den hører hjemme der; i alt Fald bør den da udskilles fra Renten af Kassebeholdningen og anføres som en særlig Rente af de udstedte Statslaan. Den højtærede Finansminister synes at mene, at Skatkammerbeviser er af en anden Art end andre Statslaan. Jeg ved ikke, at der er nogen anden Forskel, end at det er en Gæld paa kortere Tid, og Tiden kan jo ikke gøre noget til Affæren, ifølge et meget berømt Ord, som ikke just er blevet anvendt om Penge. Tiden kan ikke gøre noget. Enten Statsgælden er paa 3 Maaneder, et halvt Aar eller et helt Aar, det bliver akkurat det samme, og enten man kalder Gældsbeviserne Skatkammerbeviser eller Statsobligationer, er det dog fuldkommen det samme. I Aarene 1910—12, da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og min Ringhed var Finansministre — ja, ikke samtidig naturligvis —, maatte begge disse Ministre optage Laan paa Veksler, paa Statsveksler — jeg kan ikke i Øjeblikket